

[Aksel Larsen.]

tier, i Virkeligheden som æggesyge Høns efter at undgaa Lockout og faa gennemført Nedskæring paa anden Maade uden Arbejdsstandsning. Derfor vælger man denne Vej. Man vover ikke Voldgiftens Vej, for man ved, at en tvungen Voldgiftskendelse, som siger: Lønningerne skal sættes saa og saa meget ned — ikke vil blive respekteret, den vil i mangfoldige Industrier og Virksomheder blive besvaret med Strejke.

Saa vælger man at forsøge at sige til Arbejderne: Ser I, hvor vi sætter Arbejdsgiverne paa Plads; de faar ikke de 20 pCts Lønreduktion, det har vi sørget for, og vi har endda overtalt Hr. Krag — det ærede Medlem skal man sige, men det staar ellers ikke i „Social-Demokraten“, denne Mand beskrives jo i „Social-Demokraten“ paa en ganske anden Maade —, vi har overtalt selve denne forbitrede Arbejderfjende til at gaa ind paa det Synspunkt, at Arbejdskøberne ikke skal have de Lønreduktioner, de forlanger.

Og det tror man gaar! Men det gaar ikke, mine Herrer. Det er muligt, at naar dette Forslag bliver til Lov — og det skal man vel gaa ud fra, at det bliver i Morgen —, vil Arbejderne ikke med det samme reagere. Det er sikkert, at Arbejderne vil stille sig paa samme Standpunkt som vi: Det er vor Strejkeret, dette er en Anklage imod, det er Fundamentet for den faglige Organisering, man overhovedet vil undergrave, og vi finder os ikke i det. Men derfor er det vel muligt, at Arbejderne, som ikke er forberedt paa noget saadant, ikke organiseret til at imødegaa det, ikke indstillet paa at gaa ud i Strejke paa Trods af Fagforeningsledere, paa Trods af Lovbestemmelser, i første Omgang vil blive paa Arbejdspladserne og nøjes med Protester.

Men naar Prisstigningerne kommer, saa vent ikke, at det samme bliver Tilfældet; saa er det ganske afgjort, at Arbejderne i Industri efter Industri, paa Arbejdsplads efter Arbejdsplads, vil rejse deres Krav, og saa vil de sige: Det bekymrer os ikke, at der er vedtaget en Lov, som siger, at det er strafbart at strejke; her staar vi overfor enten betingelsesløs Underkastelse under alle Nedskæringsforanstaltninger eller Kamp for vore Interesser, og saa vælger vi den sidste Vej.

Hvad sker der i Grunden ved denne Lov? Der sker det, som er en naturlig Konsekvens, ikke alene af hele den hidtidige ved Socialdemokratiets Medvirken gennemførte Sociallovgivning i Danmark, men ogsaa af det, man i sin Tid sagde, ingen

Konsekvenser vilde faa, nemlig Strejke-Proprietæret af 1925: at Fagforeningerne nu ved Lov aabenlyst og formelt skal gøres til en Statsinstitution. Det er i Forvejen reelt saa godt som Tilfældet — Arbejdsløshedsloven, Lov om den faste Voldgiftsret, September-Forliget, Tugthusloven virker i den Retning; de tilsigter at fængsle Arbejderne, lænke dem fast til den kapitalistiske Stats Ve og Vel, gøre det lovmæssigt omtrent umuligt, økonomisk omtrent uigennemførligt at gennemføre Arbejdskonflikter. Men nu vil man sætte Kronen paa Værket ved denne Lov, som man ogsaa siger ingen Konsekvenser vil faa, men som siger: foreløbig for 1 Aar tvangsmæssig Fastsættelse af Lønningerne paa et bestemt lavt Niveau, samtidig med at Priserne stiger; Strejkeforbud, Voldgift gjort obligatorisk, og ved Rigsdagsforanstaltning skal der fastlægges Regler for, hvordan faglige Uoverensstemmelser i Fremtiden skal bilægges.

Det er i Princippet ikke forskelligt fra Fagforeningernes Stilling i det fascistiske Italien, hvor man rent officielt har gjort Fagforeningerne til en Statsinstitution, undergivet Statens Kommando, det vil altsaa i Fremtiden herhjemme i endnu højere Grad end hidtil være saaledes, at Fagforeninger — det er noget, de fleste Arbejdere staar i, det er noget, man betaler Kontingent til, de har nogle Ledere, og disse Lederes eneste Opgave er at sørge for, at deres Medlemmer bøjer sig for, hvad der er den kapitalistiske Stats Villie, at alle de Nedskæringsforanstaltninger, der besluttet, bliver respekteret af Fagforeningernes Medlemmer.

Medens det før i Tiden var saaledes, at naar en Arbejdsgiver ikke vilde makke ret, saa sagde Arbejderne til ham: Ja, hvis du ikke er ordentlig, saa henter vi vor Fagforeningsformand, han skal nok ordne dig, saa har vi allerede nu en saadan Tilstand, at hvis Arbejderne paa en Arbejdsplads er utilfredse med et eller andet, som de ikke vil finde sig i, og siger, at hvis Arbejdsgiveren ikke tager sig af det, strejker de, saa siger han: Hvis I ikke er ordentlige, ringer jeg til jeres Fagforeningsformand, han skal nok ordne jer.

Men dette skal nu yderligere lovfæstes her, saaledes at Arbejdsgiveren ikke en Gang selv behøver at gøre det; man gaar vel ikke saa vidt, at man siger, at Statsadvokaten skal beskæftige sig med det, og at Politiet — foruden at beskytte Rigsdagen mod de begejstrede Folkemasser — skal sættes til at overvaage, at Arbejderne rundt omkring paa Arbejdspladserne retter sig efter disse Love, men det er dog et Skridt i den Ret-